

ка болестъ, съ бледо лице, но свѣтнали отъ щастие очи. Водѣше го и му думаше:

— Виждашъ ли, дѣдо, и слънцето се зарадва, че оздравѣ, та грѣйна. Ела да се разходимъ подъ ябълката.

И внучето поведе дѣда си къмъ ябълката.

— Много ми е хубаво, синко, — заговори старецътъ. — Много се радвамъ на всичко. Само жалъ ми е, че докато бѣхъ боленъ, лѣкарътъ не ми позволи да ямъ плодове, а ето вече зима дошла и нѣма нито една ябълчица.

— Я ме почакай, малко, дѣдо, — извика Мирчо и въ мигъ

като катерица се покачи на самия връхъ на ябълчовото дърво, откъсна последната зимна ябълка, жълта като звезда, и се спусна съ нея на земята.

— Ето я, дѣдо. Цѣла есенъ я пазя за тебъ — като оздравѣешъ, да ти я откъсна. Тая е последната.

— Милото ми внуче! — прошъпна дѣдото съ сълзи на очи отъ радостъ и прегърна Мирча.

А нашитѣ трима юнаци останаха съ отворени уста, зѣпнали отъ учудване.

Който отъ васъ си нѣма друга работа, нека иде да имъ затвори устата.

Емиль Кораловъ

СМѢШЕНЪ ЕСКИМОСЪ

На северъ имало страна,
де ескимоситѣ въ шейни
запрѣгатъ кучета, елени
и бродятъ въ тундри заледени.

Така и Петю нашъ въ рѣката
завърза Шара за шейната,
размаха дългия камшикъ
и тръгна гордо, съ веселъ викъ.

Рѣката ледна бѣ дълбока,
а Шаро тича безъ посока.
Ледътъ се пукна и строши,
и Петю хлътна до уши.

Избѣга Шаро съсъ шейната,
излѣзе Петю изъ рѣката,
вода се сѣждаше отгоре,
а той се гледа и мърмори:

— Голѣмъ хитрецъ излѣзе Шаро,
въввъ най-дълбокото ме вкара, —
и ето ме съ премръзналъ носъ
какъвъ съмъ смѣшенъ ескимосъ!

Младенъ Исаевъ